

:: ADVENTNO SREČANJE MLADIH 2006 ::

ŽIVIM LAHKO VERO BREZ CERKVE?

Predavatelj : škof dr. Anton Jamnik

Na področju verovanja je danes veliko zanimanja. Prav tako na področju etike in duhovnosti. Vprašanje pa se postavlja glede avtoritete.

Človek je oblika materije. Hodi posvetu, potem pa izgine. Enotnost v veri - tega vemo, da že dolgo ni več. V Sloveniji obstaja vsaj 40 sekt, po svetu pa še več, ki so znak, da ljudje iščejo. Prava poplava verovanja!

Človek v sebi čuti, da postane prazno, pusto, če ni nekaj globljega, višjega. Vsak pa si tu postavlja svoja merila. Želim vero, ki bo meni čimbolj ustrezala. Koktejl religioznost. To danes velja tudi za kristjane. To pomeni, da iščem nekaj, kar mi je prijetno, nekaj, kar mi paše. Želja poiskati nekaj, kar mi ustreza, ker mi drugo, tisto, kar je točno določeno, NE ustreza. Izziv: ali smo krščanstvo naredili dolgočasno? Papež Benedikt XVI. je postavil trditev: če krščanstvo postane togo, dogmatizirano, bomo začeli moralizirati. Vemo pa, da iz verovanja tega ne smemo narediti.

Nakupovalna središča so današnja svetišča.

Religiozno središče, da bi bilo popularno? To bi vendar pomenilo, da svetu ne moremo nič več dati. Takšna središča delujejo le na kratek rok.

Kristjani se skušamo pomikati v nekakšen geto. Na eni strani »mi kristjani« na drugi pa »oni drugi« ... - to je ja čudno! To mišljenje je zgrešeno.

Vse, kar je okoli mene, je realno. Tudi duhovnost veste, je lahko beg. Skrajnosti sta napačni. Srednja pot, zdrava mera vedenja in poznavanja je pomembna. Sicer krščanstvo lahko naredimo žalostno.

V kristjanih bi moralo biti nekaj veselega, da se ve, da smo odrešeni. Cerkev smo vsi kristjani in skupaj oblikujemo njeno podobo. Iskreni moramo biti sami s sabo in z drugimi. Če povemo, kdo smo, in spoštujemo druge poglede - le tako cerkev lahko postane pristna. Hkrati pa vere ne smemo popularizirati. Pomembno je, da smo pristni - to je največ, kar lahko damo. Več od iskrenosti bi bilo narejeno, popularizirano.

Svoboden, miren biti pa pomeni tudi sprejeti nase žrtev. Tiste stvari, ob katerim se moramo tudi, čemu odpovedati, najbolj cenimo. Le tiste so nekaj vredne.

»Polagam vam na srce: Ne se pomehkužit' na verskem in etičnem področju ! Ne se prepustiti neki lahkotnosti. Ta pomehkuženost se pozna tudi na etičnem področju. Kakšno Cerkev smo naredili? Neiskreno, narejeno, zaspano? Postavljamo sebe v središče? Smo naveličani? Depresivni? Tega je na svetu veliko. Če imate dvome, če vas kaj moti, je to zelo dobro znamenje. To pomeni, da vam ni vseeno, da razmišljate, iščete. Ne se prepustiti lahkotnosti!
Dobiti svobodo in mir je resnično naporna stvar.

Kot zaključek: z metaforo bi sodobnega iskalca lahko imenovali NOMAD ali VAGABUND ali TURIST.

Nomad je tisti, ki hodi iz kraja v kraj in išče. Nikjer ni zanj ničesar dovolj. In gre naprej.

Vagabund je oseba, ki bi poskusil vsakega malo. Rad bi našel tisto, kar mu ugaja, paše, ponudba pa je ogromna. A Cerkev je za tako osebo (pre)zahtevna.

Turist pa je nekdo, ki verjame, da bo plačal in za to dobil ugodnosti, ki mu s tem pripadajo. Tako človek verjame, da vse lahko plača.

Mi kristjani pa bi bili radi ROMARJI. Nekje začneš svoj pot in želiš nekam priti. Ključnega pomena je, da kot romar nisi nikoli sam. Mladi, bodite v dobri družbi! Povezujte se!

Največje zlo je, če se človek zapre sam vase. Romar ve, da je na koncu cilj. Pomembno za nas je le, da vztrajamo pri osebnih odločitvah. Seveda je s tem povezano tveganje, a to je potrebno sprejeti nase...

VPRAŠANJA IN ODGOVORI:

1. Kaj bomo počeli v nebesih kot duše? Gledali Boga? Je to vse?

Kar oko ni videlo in uho ni slišalo, nam bo razodeto. Bog bo vse vsem. Zagotovo vemo, da bo tisto, kar je lepega tu na zemlji, v nebesih še toliko lepše. Zagotovo pa ne bo nobenih dvomov in trpljenja.

2. Vaša odločitev: za duhovni poklic: družina?

Veste, moj načrt je bil čisto preprosto normalno življenje. Da bi mi kdo v otroštvu rekel, da bom kdaj duhovnik ali celo škof, bi se mu smejal in rekel, da se heca. Družina je zame še vedno velika vrednota.

A bistvo duhovnega poklica je to, da se nečemu odpoveš zaradi nečesa še večjega. Življenje nas duhovnikov je zelo podobno življenju zakoncev. Res sicer nimamo žene in otrok, a vedno gre za to, da se je potrebno za nekaj odločit in vztrajati. Sprejeti odgovornost nase. Svoboda brez neke odpovedi/odločitve - saj to je pošastno! Tega si nikoli dovoliti!

3. Kako gledate na vprašanje abortusa- kontracepcije?

Veste, najprej se potrebno vprašati: kaj je življenje? Zakaj je vrednota?

Vprašanje splava je težka stvar. Obsojati nekoga je krivično. Tudi ginekologom delati splav je težko. Stališče cerkve: Tu se ne moremo prilagajati. To je narobe in pika. Obsodimo pa lahko dejanje, ne pa človeka (Samaritjanka). Človek ima vedno novo priložnost. Možnost spreobrnjenja. Življenje je sveto!

4. Bog - kaj to je? In mi - zakaj sploh smo?

To, da smo, da človek je, da lahko obstaja, je nekaj, kar je najbolj fascinantnega. Vera je dinamika, ki ti nikoli ne da miru. Zakaj smo? Ker je bolje biti, kot ne biti. Ko je človek bolan, ko gre res vse narobe - takrat bi dal vse, da bi živel. Želja po večnosti in neskončnosti je neizmerna. Bog je tako popoln, da je ustvaril svobodno bitje, da lahko dvomi tudi o obstoju samem.

5. Če te tvoj bog ne mara - ga zamenjaj! Kako lahko reagirate na to izjavo?

To je popolnoma napačna predstava o Bogu. Kdo je Bog za nas, je treba vsak dan znova prečiščevati.

6. Človek: telo - duša - duh. Kje so ločnice, meje?

Ni jih. Človek je celota. Smo telesna bitja, duhovna in duševna bitja, kar pomeni, da obstaja nekaj več od nas. Da nas presega. Če smo duhovno ubrani, bo tudi telo močno. Če je telo bolno, človek trpi. Stvari se dogajajo skupaj. Gre za soodvisnost enega od drugega.

Če Boga izrinemo, da bo izgubil, potem človek postavi na to mesto nekoga/nekaj drugega. To drži že po definiciji marksizma.

Zapisała : Natalija Brodar

